

Arrest

nr. 327 058 van 21 mei 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de burgemeester van de stad ANTWERPEN.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 30 september 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 oktober 2024 met referentienummer 122686.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JESSOUS, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij betreedt op 30 februari 2024 het Schengengrondgebied nadat zij in de luchthaven te Eindhoven aankomt in het bezit van een Nederlands visum type C.

Op 11 juni 2024 dient verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger en dit meer bepaald op basis van haar Belgische echtgenote.

1.2. Op 30 september 2024 besluit verwerende partij aan verzoekende partij het verblijf te weigeren van meer dan drie maanden en dit zonder een bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 20).
Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 51 § 1, eerste lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring tot inschrijving, die op 11/06/2024 werd ingediend door:

Naam: B.

Voornaam: B.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 04/08/1968

Geboorteplaats: Oujda, Marokko

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te / ~~verklaart te verblijven te:~~ (...)

om de volgende reden geweigerd:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet (allemaal) voorgelegd: Bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor familieleden"

1.3. Tegen deze beslissing dient verzoekende partij een vordering tot nietigverklaring in.

2. Over de rechtspleging

2.1. In dit verzoekschrift van 21 oktober 2024 vordert verzoekende partij de behandeling van het dossier middels de louter schriftelijke procedure.

2.2. Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 12 november 2024 een nota met opmerkingen heeft ingediend. In deze nota heeft verwerende partij zich verzet tegen een behandeling bij de louter schriftelijke procedure en dit op basis van de bepalingen van artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Partijen werden gehoord op de zitting van 25 april 2025.

2.5. Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1. Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet; van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het materieel motiveringsbeginsel en van de artikelen 51 en 52 en van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 (verder: het Vreemdelingenbesluit).

Dit enig middel wordt als volgt uit één gezet:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt

2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Zoals gezegd, diende verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn Belgische echtgenote en dit dus in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, hetgeen in §2, 2e lid gaat als volgt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem begeleiden of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van boek III, titel VIII, hoofdstuk II, afdeling 2, van het oud Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet;

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.”

Op 11.06.2024 wordt – bij indiening van de aanvraag gezinshereniging – door verwerende partij aan verzoeker een bijlage 19ter afgeleverd, waarin wordt gesteld dat verzoeker reeds de volgende documenten heeft bijgebracht:

- Huwelijksakte;
- Betalingsbewijs van de federale retributie;
- Zijn geldig nationaal paspoort.

Er wordt vervolgens gesteld dat verzoeker vóór de datum van 11.09.2024 nog de volgende bewijsstukken moet bijbrengen, cf. artikel 40ter, §2, 2e lid van de Vreemdelingenwet:

- Bewijs van voldoende huisvesting (geregistreerde huurovereenkomst of eigendomsakte);
- Bewijs van ziektekostenverzekering geldig in België voor de Belg en de familieleden;
- Bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belg.

Dit is ook effectief gebeurd. Op 04.09.2024 heeft de raadsman van verzoeker alle bewijsstukken geüpload via het e-loket van verwerende partij.

(stuk 3)

Het gaat daarbij om de volgende documenten:

- Uitkering januari tot en met juni 2024 (stuk 7);
- Bewijs aansluiting mutualiteit verzoeker + echtgenote (stuk 8);
- Huurovereenkomst + bewijs registratie (stukken 9-10).

Alle documenten cf. artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet werden dus tijdig (nl. op 04.09.2024 en dus vóór 11.09.2024) overgemaakt aan verwerende partij.

6.

Overeenkomstig artikel 52 van het Vreemdelingen-KB had verwerende partij vervolgens de aanvraag van verzoeker in zijn volledigheid moeten overmaken aan de Dienst Vreemdelingenzaken, opdat deze de aanvraag kon onderzoeken en een beslissing ten gronde kon nemen.

Artikel 52 van het KB gaat immers als volgt:

§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag.

[...]

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

[...]

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

[...]"

Verzoeker heeft én zijn identiteit en familieband aangetoond (zoals wordt bevestigd in de bijlage 19ter dd. 11.06.2024), én alle vereisten bewijsstukken cf. artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet overgemaakt, zoals blijkt uit het administratief dossier. Conform artikel 52, §2 had verwerende partij de aanvraag dus moeten overmaken aan de gemachtigde van de minister.

7.

Verwerende partij neemt daarentegen een bijlage 20 en beroept zich daarbij verkeerdelijk op artikel 51, §1, eerste lid van het KB:

"§ 1. Indien een burger van de Unie niet alle vereiste bewijsstukken overlegt binnen drie maanden na de indiening van zijn aanvraag voor een verklaring van inschrijving, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag, zonder hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20."

Om te beginnen is het een flagrante vergissing van verwerende partij om te stellen dat verzoeker niet tijdig alle vereiste bewijsstukken zou hebben overgelegd, binnen de 3 maanden na indiening van zijn aanvraag.

Verzoeker herhaalt ten overvloede: conform zijn bijlage 19ter dd. 11.06.2024, diende hij vóór 11.09.2024 te bewijzen dat: 1) de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt, 2) over voldoende huisvesting, en 3) dat hijzelf en de Belg over een ziektekostenverzekering beschikken.

Dit alles werd op 04.09.2024 aan verwerende partij overgemaakt (zie supra).

Doch zelfs al zou verwerende partij hier aan kunnen twifelen, quod certe non, dan nog vergeet verwerende partij zo maar even toevallig het tweede tot en met vierde lid van het aangehaalde artikel 51, §1 van het KB, dat gaat als volgt:

"In dit geval beschikt de burger van de Unie over een bijkomende termijn van een maand om de vereiste documenten over te leggen. Deze bijkomende termijn van een maand begint te lopen vanaf de kennisgeving van de in het eerste lid bedoelde bijlage 20.

Indien de burger van de Unie nog altijd niet beschikt over de vereiste documenten binnen de bijkomende termijn van een maand bedoeld in het eerste lid, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

Indien de burger van de Unie de vereiste documenten overlegt binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag onmiddellijk door aan de gemachtigde van de Minister, behalve indien het recht op verblijf onmiddellijk aan de burger van de Unie is toegekend conform § 3.”

Op 30.09.2024 nam verwerende partij een bijlage 20 omdat niet alle vereiste bewijsstukken, meer bepaald het bewijs van ziektekostenverzekering, tijdig werden overgemaakt. Deze beslissing werd op 30.09.2024 per mail verzonden aan de raadsman van verzoeker.

(stuk 4)

Diezelfde dag nog, en dus ruimschoots binnen de bijkomende termijn van een maand cf. artikel 51, §1, 2e en 4e lid van het KB, worden de attesten ter bewijs van aansluiting bij de mutualiteit nogmaals overgemaakt aan verwerende partij.

(stuk 6)

Er kan dus géén twijfel over bestaan dat álle vereisten bewijsstukken cf. artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet tijdig (en zelfs initieel tijdig) aan verwerende partij werden bezorgd.

8.

Verwerende partij had de aanvraag van verzoeker, met alle stukken, dus moeten overmaken aan de gemachtigde van de Minister.

Verwerende partij heeft dus enerzijds op een compleet onzorgvuldige wijze gehandeld en aldus haar motiveringsverplichting, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Dit laatste legt verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Daarnaast heeft zij een foutieve toepassing gemaakt van artikelen 51 en 52 van het Vreemdelingen-KB. Het middel is om al deze redenen gegrond.”

3.2. Verzoekende partij werpt in haar verzoekschrift wel de schending op van het rechtszekerheidsbeginsel, maar geeft op geen enkele concrete wijze weer in hoeverre er hiervan een schending sprake zou zijn.

Op dit vlak is het enig middel dan ook niet ontvankelijk.

3.3. Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.4. De Raad stelt evenzeer vast dat de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert wordt door verzoekende partij waardoor zij in realiteit de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van deze materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.7. Verzoekende partij diende op 11 juni 2024 een aanvraag in om een verblijfskaart te verkrijgen in haar hoedanigheid van familielid van een Unieburger. Zij deed deze aanvraag meer bepaald op basis van haar Belgische echtgenote.

Op 30.09.2024 werd deze aanvraag op grond van artikel 51 § 1, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit geweigerd. Deze bepaling geeft aan dat:

“§ 1. Indien een burger van de Unie niet alle vereiste bewijsstukken overlegt binnen drie maanden na de indiening van zijn aanvraag voor een verklaring van inschrijving, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag, zonder hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.”

Verwerende partij argumenteert daarbij dat verzoekende partij niet binnen de voorziene termijn de nodige documenten zou hebben neergelegd en verwijst dan in het bijzonder naar het bewijs van de ziektekostenverzekering dat geldig is in België en dit voor de familieleden.

Uit het administratief dossier blijkt dat er een dergelijk formulier neergelegd wordt voor verzoekende partij en haar echtgenote (beiden zijn aangesloten bij Helan ziekenfonds).

In de nota met opmerkingen van verwerende partij wordt eveneens gesteld dat verzoekende partij in gebreke gebleven zou zijn om de bewijzen voor te brengen van een ziektekostenverzekering voor de overige familieleden die op hetzelfde adres wonen.

Dit ontbrekend stuk of ontbrekende stukken blijk(t)(en) het determinerende motief uit te maken voor het nemen van de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier dat voorligt, blijkt echter op geen enkele wijze dat er überhaupt sprake zou zijn van overige familieleden die op hetzelfde adres wonen. Er ligt enkel een huurovereenkomst voor die enkel ondertekend werd door de echtgenote van verzoekende partij, maar voor het overige wijst er niets dat er sprake zou zijn van dergelijke familieleden.

De Raad stelt bijgevolg vast dat de determinerende stukken, waarop verwerende partij zich baseerde om de bestreden beslissing te nemen, niet terug te vinden zijn in het administratief dossier. Het is voor de Raad in voorliggende zaak daarom onmogelijk om zijn wettigheidstoetsing uit te oefenen.

Een vernietiging van de bestreden beslissing dringt zich op.

Het middel is in aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 30 september 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE WILDE